

Arrest

nr. 192 179 van 19 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 mei 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 mei 2016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna: de eerste bestreden beslissing) en de beslissing van 22 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (hierna: de tweede bestreden beslissing).

De verzoekende partij voert in een eerste middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van “de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)” en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

In de mate dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste middel verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de gemachtigde de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partij die in feite vraagt haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom hij deze niet aanvaard, hetgeen de gemachtigde in casu gedaan heeft.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht, dat het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen en dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid ‘onvoorzienbaar’ is, stelt de Raad vast dat geenszins uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde wordt vereist dat er sprake dient te zijn van ‘overmacht’ of dat de buitengewone omstandigheid ‘onvoorzienbaar’ dient te zijn. Aldus kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde een te strenge interpretatie van de voorwaarde ‘buitengewone omstandigheden’ zou hanteren.

De verzoekende partij betoogt verder dat de gemachtigde er aan voorbijgaat dat het feit dat zij reeds sedert juli 2010 in België verblijft, inhoudt dat zij alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Ze geeft tevens aan dat zij in Kameroen niet alleen haar huisvesting heeft achtergelaten maar bovendien momenteel ook geen sociale banden meer heeft in het land dat zij zes jaar geleden verliet.

De verzoekende partij gaat er hiermee echter aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing reeds op al deze elementen werd geantwoord. Zo stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat “het feit dat betrokkene zijn land van herkomst sinds juli 2010 verlaten heeft en sedertdien het centrum van zijn belangen in België zou hebben opgebouwd, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht (...)” niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden “aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198 769)”. De Raad merkt op dat deze stelling van de gemachtigde met betrekking tot de elementen van integratie, waaronder aldus onder meer het feit dat zij sedert juli 2010 in België verblijft en alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan.

De Raad stelt verder vast dat in de eerste bestreden beslissing tevens uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stelt dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, “kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”. Er wordt in dit verband overigens aangegeven dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verzoekende partij gaat echter geenszins in op deze motieven. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in haar aanvraag weerlegt ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de eerste bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat het feit dat zij haar centrum van belangen, dat zij hier sedert juli 2010 heeft opgebouwd, zou moeten verlaten, maakt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar kritiek en betoog blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de in casu gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Op de overige onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel lijkt ongegrond.

In een tweede middel gericht tot de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Ze betoogt dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar na een verblijf van bijna zes jaar nu te bevelen om het grondgebied te verlaten en dat de tweede bestreden beslissing met dit element op geen enkele manier rekening houdt.

De Raad wijst er vooreerst op dat de tweede bestreden beslissing werd genomen nadat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – in het kader waarvan zij alle gronden voor haar verzoek heeft kunnen uiteenzetten- onontvankelijk werd verklaard (thans de eerste bestreden beslissing). Beide bestreden beslissingen werden de verzoekende partij samen betekend. In de eerste bestreden beslissing die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werden alle door de verzoekende partij aan bod gebrachte elementen beoordeeld en nagegaan of zij buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland. De verwerende partij heeft met deze elementen, waaronder het feit dat zij sinds juli 2010 haar land van herkomst heeft verlaten en sedertdien het centrum van haar belangen in België zou hebben opgebouwd, rekening gehouden, doch heeft geoordeeld dat deze niet van aard zijn om de verzoekende partij toe te laten haar aanvraag in België in te dienen. Gelet op het gegeven dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de eerste bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de tweede bestreden beslissing nog eens motiveert aangaande de voornoemde elementen daar waar de eerste bestreden beslissing die samen met de tweede bestreden beslissing werd betekend dit al doet. Alle bedoelde beslissingen werden de verzoekende partij ter kennis gebracht, en betrokkene heeft de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de motieven ervan, zoals is gebleken. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de tweede bestreden beslissing werd getroffen zonder rekening te houden met haar verblijf in België.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins het eigenlijk motief van de tweede bestreden beslissing betwist, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, zodoende dat zij hier geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de tweede bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar na een verblijf van zes jaar een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen te geven, gaat zij er aan voorbij dat zij reeds op 18 mei 2011, 1 september 2011 en 10 februari 2012 bevolen werd het grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar illegaal verblijf heeft kunnen bestendigen maakt niet dat zij een gerechtigde verwachting kon koesteren dat haar na verloop van tijd geen bevel meer om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden gegeven.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad aldus vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel lijkt ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 3 juli 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 29 augustus 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 juni 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat er wel buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag in het herkomstland onmogelijk maken. Ze stelt dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met het geheel van de omstandigheden zoals een sterke band met België, de integratie, dat ze niet heeft stilgezeten, bekwaamheidsattest van schrijnwerker heeft, dat werk vinden geen probleem zal zijn. Ze benadrukt dat rekening dient gehouden te worden met geheel van de omstandigheden. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.4 Waar de verzoekende partij stelt dat er wel buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag in het herkomstland onmogelijk maken en dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met het geheel van de omstandigheden zoals een sterke band met België en de integratie, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat op voormeld betoog van de verzoekende partij middels de beschikking van 19 juni 2017 reeds werd geantwoord. Door argumenten uit het verzoekschrift te herhalen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de voormelde beschikking werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat ze niet heeft stilgezeten, bekwaamheidsattest van schrijnwerker heeft en dat werk vinden geen probleem zal zijn, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij deze specifieke argumenten niet in haar verzoekschrift heeft aangehaald. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 19 juni 2017.

De Raad wijst er bovendien op dat, hoewel deze argumenten niet in het verzoekschrift werden overgenomen, de verzoekende partij deze specifieke elementen heeft aangehaald in haar aanvraag van 17 februari 2016 en dat hierop middels de eerste bestreden beslissing werd geantwoord. In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande de elementen van integratie uitdrukkelijk aangegeven dat onder meer het feit dat betrokkene *“een bekwaamheidstest als schrijnwerker heeft behaald,(...) werkbereid is (...)”* niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden *“aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009,*

nr. 198 769)". In de beschikking van 19 juni 2017 werd er bovendien reeds op gewezen dat deze stelling van de gemachtigde in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het geheel van de omstandigheden.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 19 juni 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU